Přišel máj, ó jaká krása,
snivý háj i zkvětlý sad
písní jara zvučí, jásá,
všude život, čilý chvat:
Zem se chystá přivítat
Královnu svou, Boží Máti.

Něhou čisté lásky dýše
zeleň, luhů, stříbro vod,
hleď, ó Matko s nebes výše,
jak tvor všechen o závod
dary své ti v podnož klade,
květ i písně Vesny mladé.

Tvé jsou první květy jara,
první zpěv, jímž plesá kraj,
neboť tebou kletba stará
změnila se v lásky máj,
květem krásy země celá
zázrakem se rozpučela.

S písní tvorů všech se snoubí
srdcí našich dík a ples:
„Zdrávas, zdrávas!“ z duše hloubi
pozdrav zní ti do nebes,
věčný máj kde v lesku krásy
tebe slaví, Matko Spásy!

Jsme tu pro Boha a pro Vás! Nebojte se nás navštívit.

Římskokatolická farnost děkanství Polička
náměstí Bohuslava Martinů 1, 572 01 Polička
www.farnostpolicka.cz farar@farnostpolicka.cz
Kancelář: 461 725 172 Kněz: 608 719 872
IČO: 49324675 č. ú.: 1282832319/0800

Farní posel vychází pro vnitřní potřebu farnosti Polička 11x v roce.
Náklady na výtisk jsou necelých 10 Kč.
Další číslo vyjde 2. června 2019, uzávěrka je 26. května 2019.
Příspěvky zasílejte na: posel@farnostpolicka.cz
Fotografie: Jitka Balášová, Vojtěch Klimeš
Korektury: Veronika Ptáčková
Za obsah odpovídá: P. Tomáš Enderle

Římskokatolická farnost děkanství Polička

FARNÍ POSEL

KVĚTEN 2019

Velikonoce u svatého Michaela

9 ZPRÁV,

které by Vám neměly uniknout

4. dubna... si kněží na vikariátní schůzi v Poličce vyslechli řeč paní Niny Novákové o Istanbulské dohodě, a tak si mohli utvořit komplexnější názor poté, co už na toto téma slyšeli mluvit Tomáše Petráčka, který je na opačném pólu názorového spektra.

5. dubna... přišel otec Tomáš navštívit zahrádkáře hospodařící na zahrádkách patřících farnosti. Atmosféra byla očekávatelně poněkud napjatější, ale snad se nám tímto setkáním podařilo trochu prolomit ledy.

6. dubna... bylo pokřtěno první dítě v již renovované kapli na faře.

10. dubna... na faru dorazila výprava klientů poličské Charity, aby si poslechli něco o Velikonocích.

12. dubna... se setkání katechumenů z celé diecéze s otcem biskupem v Hradci Králové účastnily i tři katechumenky z Poličky. Každý se představil a pak proběhla drobná diskuze vylepšená o svědectví Jany Sieberové, zakladatelky domácí hospicové péče v ČR, která sama byla pokřtěna v dospělosti.

16. dubna... oznámila paní Markéta Šafářová svým spolupracovníkům, že bude končit na pozici ředitelky Oblastní chari-

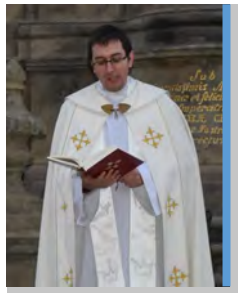

Slovo kněze

na úvod

Drazí farníci a milí čtenáři,

prožíváme nejradostnější období roku, ne proto, že nám příroda kvete, byť to náladě rozhodně pomáhá, ale kvůli tomu, že Kristus svým vzkříšením dokázal, že život vítězí nad smrtí a dobro nad zlem a utrpením.

Na Bílou sobotu jsme přijali tři nové sestry do rodiny Božích dětí, a to je také důvod k radosti. Projevem životnosti společenství víry není to, jak je veliké, ale jestli roste. Kéž by nám Pán požehnal a naše společenství bylo stále obnovováno novými členy, kteří nás učí vidět zdánlivě příliš dobře známé pravdy novýma očima. K tomu nám může pomoci i rozsáhlý anketní článek v tomto čísle našeho časopisu.

Občas mě můžete slyšet říkat, že do pěti let by v Poličce mělo být 50 ministrantů, 15 dospělých pokřtěných každé Velikonoce a 3 kluci v semináři. Možná je to přílišný cíl, ale každopádně je to cíl hodný směřování. Kéž nám Pán požehná v naší touze nakazit druhé radostí evangelia.

P. Tomáš Enderle

AMDG, na svátek sv. Kateřiny Sienské, L. P. 2019

ty. Prosíme Vás o modlitbu za výběr dobrého nástupce.

19. března... tedy na Velký pátek byli ministranti zarmouceni, že ve svatém Michaelovi není dost místa, aby si při vstupu do kostela každý z nich lehl, ale spravili si chuť tím, že jsme vyrazili klapat průvodem po městě, abychom alespoň několika lidem připomněli, že Kristus za ně zemřel na kříži.

28. dubna... jsme při slavnostním koncertu chrámového sboru poděkovali Bohu i paní Šafářové za její dlouholetou službu pro farnost. Snad se nám povede pořídit s ní rozhovor do příštího čísla Farního posla.

30. března... otec Tomáš poprvé vyrazil do poličských ulic, aby dům od domu nabízel požehnání. Tímto Vás prosí o to, abyste ve svých večerních modlitbách pamatovali i na ty, které při této příležitosti potká.

Pro (dospělé) bystré hlavy:

Co znamená text na obrázku a na které budově se nachází?

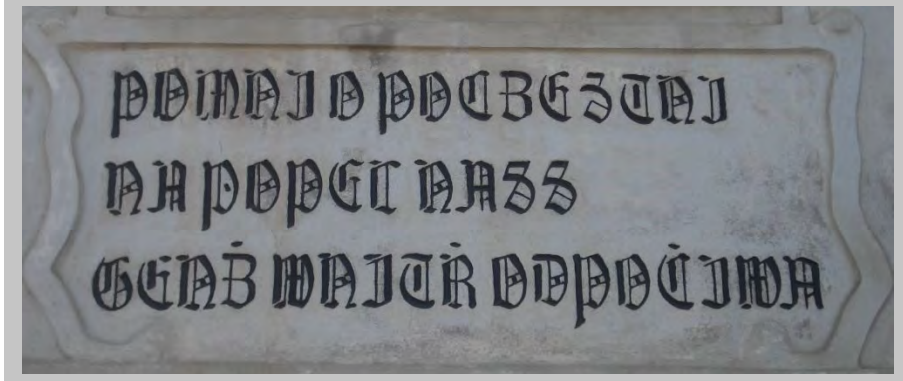

Správná odpověď bude v příštím čísle.

Mirek Andrle

Pozvánky a nabídky

aneb co si můžete přečíst na nástěnkách

Neděle 12. května 2019 je **světový den modliteb za povolání**. Je vrcholem týdne modliteb za povolání (od 6. do 12. května). Vyzýváme Vás všechny k modlitbě za povolání Vás samotných, Vašich blízkých i těch, které neznáte.

Ve středu 15. května 2019 se v Hradci Králové uskuteční **Akademie pro aktivní třetí věk**. Další podrobnosti máte na plakátu na nástěnce.

8. 6. 2019 bude v Hradci Králové **Diecézní setkání dětí** – viz podrobnější článek.

V sobotu 15. června 2019 se uskuteční v Dobrošově u Náchoda **setkání mladých manželů**. Bližší informace na nástěnce v kostele.

Na nástěnce v kostele je také nabídka **letního dětského tábora Vranice 2019**, který se koná v termínu od 29. 6. do 13. 7. 2019 na téma Cesta kolem světa za 80 dní.

Menší děti, které na tábor ještě jet nemohou, se můžou se svými rodiči zúčastnit letního rodinného pobytu **Prázdniny s malým oslíkem** (www.katolik.vmyto.cz).

Opera Bohuslava Martinů Hry o Marii bude inscenována v rámci festivalu Smetanova Litomyšl 2. 7. 2019 na druhém zámeckém nádvoří. Všichni jsme pořadateli zváni, abychom zhlédli toto mistrovské dílo poličského rodáka a člověka, který miloval Poličku, Vysočinu, tento kraj. Další podrobnosti si můžete přečíst na nástěnkách. V den, kdy píšu tuto upoutávku, bylo k dispozici ještě 300 lístků.

V tomto roce na podzim oslavíme 30. výročí kanonizace svaté Anežky České. ČBK ve dnech 11.–13. 11. 2019 pořádá **pouť do Říma**. Biskup Jan Vokál Vás všechny povzbuzuje a vybízí, abyste se k této pouti přidali, ať již přímou účastí, nebo alespoň modlitbou či jinou podporou. Další informace jsou na plakátu na nástěnce.

Na nástěnce je uvedený kontakt na **křesťanskou seznamku** noemka.com.

Pečovatelská služba

Kukátko do Charity

V minulém vydání jsme Kukátkem do Charity nahlédli do Charitní ošetřovatelské služby (CHOS). Dnes se podíváme pod pokličku Charitní pečovatelské služby (CHPS). Historicky v Charitě působí stejně dlouho jako zdravotní služba CHOS, dokonce tyto oba pilíře pomoci fungovaly od vzniku Charity v roce 1992 až do roku 2007 souběžně. Pak tyto funkčně logické celky od sebe oddělil zákon 108/2006 Sb., o sociálních službách.

Pečovatelskou službu vykonávají pečovatelky – ne zdravotní sestry. Pečovatelka, nejčastěji je to žena, Vám tedy nepíchne inzulin, nezměří krevní tlak ani nepřeváže ránu. Nemůže, protože pro tuto činnost nemá potřebnou kvalifikaci. Je však vzdělána ve specializovaném pečovatelském kurzu, aby dokázala člověku se sníženou soběstačností účinně a bezpečně pomoci při zvládání běžných úkonů péče o sebe samotného v jeho přirozeném prostředí, nejčastěji doma.

Jaká je její konkrétní pracovní náplň? Připraví nebo podá klientovi jídlo a pití, pomůže mu při osobní hygieně, oblékání a svlékání, s použitím WC či pohybem po bytě. Zajistí chod domácnosti a její údržbu úklidem, pochůzkami a nákupy, zatopí v kamnech, vypere a vyžehlí prádlo. Doprovodí klienta k lékaři, na úřady nebo kam potřebuje. Nadstandardně může také převzít dohled nad užíváním léků, kontrolovat klientův zdravotní stav, přepravit ho služebním vozem a být mu k dispozici při denních aktivitách v domácnosti. Vše probíhá na základě předem dohodnutého a písemně uzavřeného smluvního vztahu mezi příjemcem a poskytovatelem pečovatelské služby. Klient na službu přispívá částkou podle ceníku. Jde tedy o službu ze zákona hrazenou. Platí se jednotlivé nasmlouvané pečovatelské úkony a skutečný čas, který při jejich výkonu pečovatelka stráví. Hodinová sazba činí 120 Kč.

Naše pečovatelky nosí růžový pracovní stejnokroj s charitním znakem. Mají k dispozici dvě auta a vyrážejí do terénu každý všední den od 6 hodin do 20 hodin; v sobotu, neděli a ve svátky od 6 do 10 hodin a odpoledne od 16 do 20 hodin nebo i v jiný čas dle dohody. Obsluhují území v okruhu 15 km od Poličky.

Tým pečovatelek tvoří pět zkušených, ochotných a obětavých žen. Celkový úvazek pracoviště činí pouhých 3,45. Vloni jsme měli v péči CHPS 36 lidí a vykonali u nich 7 535 pečovatelských úkonů, což představovalo 2 341 hodin čistého času práce. Z výše uvedených čísel jste poznali, že jde o středisko celkem malé, pro komplexní péči o lidi se sníženou soběstačností je však naprosto nezbytné. U nás v Charitě funguje velmi dobře v kombinaci s Osobní asistencí. Pro zajištění co největší přizpůsobivosti provozu mají pečovatelky v CHPS pouze částečné pracovní úvazky, přičemž větší částí jsou zaměstnány ve středisku Osobní asistence, služby, jejíž pracovní náplň je velmi podobná té pečovatelské a o níž Vám podrobněji povím později.

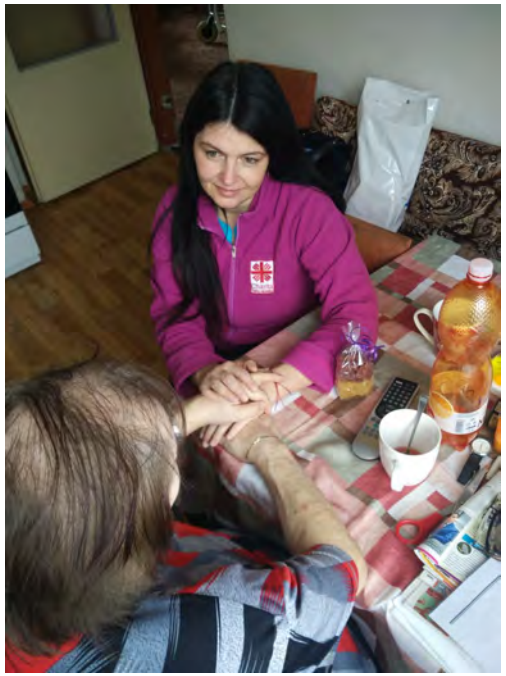

Abyste službu CHPS pro sebe nebo svého blízkého získali, je třeba si promyslet, co, kdy a v jakém rozsahu potřebujete, a obrátit se na vedoucího CHPS Michala Hrdličku (tel. 730 167 861, e-mail: chps.oa@pol.hk.caritas.cz) nebo na sociálního pracovníka CHPS Karla Indrucha (tel. 731 598 814, e-mail: karel.indruch@pol.hk.caritas.cz). Přijetí klienta do služby je na straně Charity limitováno kapacitou střediska. Ta je dána počty zaměstnanců, respektive jejich úvazky. Asi jste také zaznamenali, že jsme v minulých letech museli občas vyhlásit stop stav v příjmu nových klientů právě pro její naplnění. S tím bojujeme stále. Kapacitu střediska můžeme zvýšit pouze se souhlasem Pardubického kraje a současným příslibem adekvátního navýšení dotačního příspěvku na mzdy pečovatelek. Jen platby klientů totiž jejich práci nezaplatí. Bohužel, navyšování kapacity jde vždy až v závěsu za potřebností.

Pečovatelská služba sídlí v prvním patře Charitního domu II. ve Vrchlického ulici v Poličce a logicky doplňuje spektrum péče o staré a chronicky nemocné lidi v jejich domácnostech: Charitní ošetřovatelskou službu s půjčovnou pomůcek, Domácí hospic sv. Michaela a Osobní asistenci. Další podrobnosti najdete na: www.policka.charita.cz.

Štěpánka Dvořáková

Trocha historie…

Před 260 lety, 22. května 1759, zemřel ve Znojmě **Jiří Antonín Heinz** *nebo také* **Georg Anton Heintz,** barokní sochař, narozený roku 1698 ve Svitavách, působící na střední a severní Moravě. Sochařskou činností významně zasáhl do uměleckého dění města Uničova, Olomouce a Znojma. Těmto třem moravským lokalitám zasvětil svůj výtvarný život. Právě zde a v blízkém okolí nalezneme Heinzovy realizace, které však pro pestrost autorova rukopisu není snadné jednoznačně slohově zařadit. Snaha o harmonický soulad dynamiky a zároveň ukázněnosti spolu s originálním zpracováním cizích podnětů jsou znaky příznačné pro Heinzovu tvorbu. Z jeho tvorby se ve Svitavách nachází socha sv. Jana Sarkandra (svátek 6. května) na Brněnské ulici.

Před 150 lety, 3. května 1869, zemřel a byl pochován v Poličce **P. Emanuel Unzeitig** (* r. 1805), poličský kaplan a v letech 1841–1866 ředitel hlavní chlapecké školy.

Před 90 lety, 23. května 1929, se narodil v Kamenci u Poličky **P. Václav Odvárka**, jehož teologická studia nemohla být řádně v padesátých letech ukončena. Pracoval celý život v dělnických profesích. Jako tajně vysvěcený kněz se po roce 1989 přihlásil k výkonu duchovní služby. Vzhledem k tomu, že nebylo dostatečných důkazů o jeho kněžském svěcení, byl proto 8. března 1991 v Hradci Králové vysvěcen sub condicione (pod podmínkou) a od 1. dubna 1991 až do konce svého života 27. dubna 2005 působil v duchovní správě ve farnosti Bělá n. Svitavou. Pochován je ve Slavoňově.

Před 30 lety, 27. května 1989, zemřel v Poličce zdejší rodák **František Popelka**, účetní, kulturní pracovník, bibliofil. Narodil se 23. března 1908. Od 30. let min. století byl dobrovolným pracovníkem muzea a od r. 1968 jeho řádným pracovníkem, který má zásadní podíl na vybudování samostatného oddělení Bohuslava Martinů v poličském muzeu. Celý život propagoval dílo BM, po osvobození obnovil oddělení věnované BM v poličském muzeu, v r. 1947 se podílel na obnově zpřístupnění rodné světničky BM ve věži kostela sv. Jakuba, položil základ k bohatým martinůovským fondům v poličském muzeu. V letech 1970–72 vykonával funkci zastupujícího ředitele muzea. Vydal 21 soukromých bibliofilských tisků.

Před 180 lety, 7. května 1839, se v poličských lázních narodil **JUDr. František Zákrejs**. Po absolvování gymnázia v Hradci Králové vystudoval právnickou fakultu v Praze. Od r. 1865 byl okresním tajemníkem v Poličce, od r. 1876 obecním tajemníkem na Žižkově a od r. 1879 tajemníkem okresního výboru v Karlíně. Účastnil se společenského a národního života, organizoval přednášky, zábavy, výlety. Obhájce Rukopisů (RKZ), spisovatel, literární a divadelní kritik, dramatik. V Poličce je proslaven divadelní hrou o poslední popravě na Šibeničním vrchu v Poličce pod názvem Anežka. Zemřel 9. června 1907 v Náchodě.

Mirek Andrle

Čím Bůh také přitahuje?

odpovědi na naše zvídavé otázky

Kdo přijímá v dospělém věku křest anebo jiné iniciační svátosti, pravděpodobně to dělá kvůli své touze po Bohu. To ale nemusí znamenat, že tato touha stála explicitně na začátku jeho příklonu k církvi a svátostem.
Proto by mohlo být zajímavé se v tomto misijním roce zeptat těch, kdo se k církvi přivinuli v době nedávné:
1) Co jim na křesťanství přišlo atraktivní?
2) Co je podnítilo udělat první krok?
3) Co pro ně popřípadě bylo (a možná stále je) jakousi překážkou na jejich cestě?

Zdeňka, pokřtěna v roce 2019

Co mne zaujalo? Dozvědět se něco víc o víře, jak je to mezi Bohem a člověkem. A překážka? Dojít až dopředu a údiv lidí, proč až teď jsem přistoupila ke křtu.

Lenka, pokřtěna v roce 2007

Na křesťanství se mi nejvíc líbilo chování lidí. Byli milí, vstřícní, ochotní pomáhat, vyslechnout, ...

Když jsem se seznámila s mladými lidmi z poličské farnosti, hned mě mezi sebe přijali. Scházeli jsme se při různých akcích, zpívali jsme, modlili jsme se a mně to do života udalo nový směr. Moje starší sestra se nechala pokřtít a já o tom začala uvažovat také.

Nejvíc jsem si nebyla jistá, zda dělám dobře, když jsem si poprvé promluvila se zdejším farářem. Mé důvody pro přípravu na křest se mu nezdály dostatečně přesvědčivé. Byly jsme tam tehdy s kamarádkou a obě jsme z toho byly dost vykolejené. Donutilo mě to více se nad tím zamyslet a eventuálně tento krok přehodnotit. Ale nevzdala jsem to :)

Josef, biřmován v roce 2017, pokřtěn v dětství

Na křesťanství mi přijde atraktivní skutek, čin, který pro nás vykonal Ježíš Kristus, Boží Syn. Že přišel z nebes, stal se člověkem, předal nám lásku, moudrost a vykoupil nás na kříži. Že mu můžeme vzdát úctu. A učit se Jeho lásce. Přijímat lásku, pokoj, že můžeme šířit, zvěstovat Boží slovo. A stát se nástroji jeho Božích zázraků.

Měl jsem problém se přijmout a taky uvěřit, že mě má Bůh rád. S tím mi pomohla ze začátku má přítelkyně Radka, Bohu i jí díky. Necítil jsem se moc dobře, ze začátku mi přišlo, že mé spojení s Kristem nebylo tak silné, byl jsem pyšný, málo pokorný. To vše změnily mé životní zkoušky, boj se zlem, a že jsem uvěřil, že mě Bůh miluje. Biřmování, přijetí Eucharistie, učení se pokoře, vzdání se pýchy ze mě stvořilo nového člověka, probudilo mé duchovní Kristovo srdce. Taky setkání se sestrami a bratry farníky mě naplnilo láskou. Taky jim děkuji, i otci Miloslavovi a otci Tomášovi.

Mně chybí jen projevení radosti v církvi ze života, který nám dal Bůh. To věřím, že chybí i Kristu Pánu, že se neradujeme, když přijímáme Boží dar Eucharistii. A ty těžkosti, že nechává církev ubližovat svým ovečkám, místo aby je chránila. A zneužívá své moci dané od Pána Hospodina Otce.

Petr, pokřtěn v roce 2013

Co mně na křesťanství přišlo atraktivní? Asi nic. Je to příliš silný výraz. Vzhledem k tomu, že jsem víru objevoval velice pozvolna, použil bych jinou formulaci. Vnímal jsem spíše pocity jako sounáležitost křesťanů, dobrosrdečnost, smysl a uspořádání hodnot, to vše v kontrastu s neklidným, rychlým, nepoctivým světem, v kterém jsme nuceni se doslova probíjet a vyhýbat se zákeřnostem, prospěchářství a spoustě jiných nástrah této doby.

Jak už jsem zmiňoval, objevování křesťanství bylo u mě zdlouhavé. Dá se říct, že začalo už v dětství. Mezi první krůčky patří poznávání hodnot, kterými žil můj děda, který znal bibli snad nazpaměť a který často v praktickém životě z této knihy citoval. Dále to byla mamka, která dokázala poutavě vyprávět příběhy z bible a rozebírat například důležitost Desatera. Na učňáku jsem měl štěstí na spolužáky, se kterými jsme se občas na toto téma bavili. I na vojně se našel okamžik, kdy mě zcela náhodou osud zavál mezi křesťany. Největší kroky vpřed byly rozhovory s mojí věřící ženou, kterou jsem vozil pravidelně na nedělní mše, protože jsme měli nespolehlivé auto, a na cestě zpátky jsme jednotlivá kázání rozebírali. Významně mě ovlivnil pan farář Zahálka, ke kterému jsme chodili na předmanželskou přípravu, a pan farář Brhel, který souhlasil s tím, abych se účastnil přípravy na křest jen pro rozšíření znalostí. To všechno mě formovalo do doby, kdy se rozplynula moje materialistická potřeba kontextů a plynule jsem přijal dogmata za svá.

„Překážkou“ na mé cestě bylo moje materialistické založení a podobenství, v kterých se děj v bibli často odehrává. Vrcholem mé cesty pak byla obhajoba mých myšlenek před mým nevěřícím taťkou. Od doby, kdy jsem přijal křest, procházím obdobím, kdy vírou žiju někdy více a někdy méně, hlavně ve chvílích, kdy mě pohltí pracovní vytížení a rychlost tohoto světa.

Hana Marie Anna, pokřtěna v roce 2002

Mě do kostela přivedla zvědavost a touha přiblížit se tehdejším mládežníkům, kteří mě pozvali do svého společenství. Protože mi s nimi bylo dobře, rozhodla jsem se poznat jejich víru a přihlásila se v Olomouci na přípravu ke křtu. Zpočátku jsem byla ubytovaná v klášteře sester voršilek. Ty mě také postupně formovaly.

Dlouho jsem některé věci nemohla pochopit a necítila se na křest připravená. Ani nevím, jak se to pak stalo, ale po nějaké době mi moje otázky a nejasnosti začaly připadat nedůležité. Jen jsem věděla, že chci patřit Pánu a žít v Jeho blízkosti.

Nedávno mě trápila myšlenka, že jsem ve svém životě zatím neprožila žádnou intenzivní chvíli Boží přítomnosti. Ani že vlastně neumím popsat, proč jsem uvěřila. Pak mi na jednom setkání maminek došlo, že můj život je plný Boží milosti. Mám všechno, co jsem si kdy přála. Nebojím se o sebe ani o své blízké. Vím, že jsem pod Boží ochranou a v každém trápení se mohu o Pána opřít.

Katka, pokřtěna v roce 2012

Ke křesťanství mě přivedla moje spolužačka v prvním ročníku na střední škole, z které se stala moje dobrá kamarádka. Seznámila mě s Vítkem, do kterého jsem se brzy zamilovala. On byl taky katolík, a proto jsem se začala o křesťanství zajímat. Lucce jsem dávala hodně otázek a ona mi trpělivě odpovídala a utvářela můj pohled a postoje ve víře.

Moje osobní zkušenost s Bohem. Takovým největším a prvním impulsem byl rozchod s mojí první láskou. Bylo to pro mě těžké období. Po rozchodu jsem si každý večer začala povídat s Bohem. Mnohdy to byly rozhovory různorodého charakteru, zprvu vyčítavé, plačtivé a prosící, ale časem se to změnilo. Tyto rozhovory mi moc pomáhaly a dodávaly mi pocit, že na nic nejsem sama. Má víra se ještě více ukotvila v tom, že jsme se nakonec k sobě s tím klukem vrátili. To mě podnítilo k tomu, nechat se pokřtít.

Především pro mě byla ze začátku překážkou svátost smíření. Uvědomit si a pojmenovat svoje hříchy a někomu jinému je sdělovat.

Radka, biřmována v roce 2013

Nic. Popravdě mě křesťanství vůbec nezajímalo. Začalo to tak, že jsem si chtěla udělat přehled o vysokých školách, kvůli dceři. Při onom vytváření přehledu jsem zjistila, že existuje Univerzita v Hradci Králové, kde na Katedře kulturních a náboženských studií existuje obor Náboženská výchova, a k mému údivu jsem pocítila obrovskou radost a touhu tam jít studovat. Můj rozum to vůbec nechápal, a moje srdce plesalo.

Prohlédla jsem si, co se tam vyučuje, a vůbec ničemu jsem nerozuměla. Ale moje srdce se stále radovalo. Jdi tam, jdi tam, jdi tam... A rozum se děsil: „To mám teď jít studovat? Ale vždyť to souvisí s církví! A církev je fakt divná. Vždyť to víme všichni (těmi všemi jsem měla na mysli mé tehdejší přátele a známé)." Takové bylo moje přesvědčení. A pak můj rozum přidával: „Co si o mně budou lidi myslet? Nejspíš, že mi přeskočilo, že nejsem v pořádku." A pak přišly otázky: „Co já vlastně doopravdy o křesťanství vím? Co doopravdy vím o církvi?" Uvědomila jsem si, že vlastně o křesťanství a ani o církvi téměř nic nevím. Že jsem naplněna jakýmsi odporem k církvi, kterému vlastně nerozumím. A moje srdce se stále víc radovalo při myšlence, že půjdu do „té školy". A tak jsem šla.

Bylo to pro mne něco neuvěřitelného. Úžasné, překvapivé, nové, živé. Odpovědi, které jsem hledala, jsem dostávala jednu za druhou. Bylo by to na celý další článek, a tak to nyní zkrátím. Díky Bohu a kněžím a vyučujícím v Hradci Králové jsem poznala křesťanství jako tu nejlepší, nejlaskavější, nejschůdnější, nejpochopitelnější cestu k Bohu pro člověka, který vyrostl v našem sociokulturním prostředí. Poznala jsem křesťanství jako svoji cestu. Křesťanství má odpovědi na otázky, které si člověk klade. Každý člověk si je klade. A má nejen odpovědi, ale i pochopení pro lidskou zkušenost. TO je nejspíš ta „atraktivita", na kterou se ptáte.

Na tuto otázku jsem již částečně odpověděla. Jak jsem uvedla, poznávala jsem křesťanství na akademické půdě. A tak se stalo, že jednou ráno jsem se vzbudila a v srdci jsem měla myšlenku: „Jdi a požádej o biřmování." „Cože?" Do toho se mi opravdu nechtělo. Znamenalo to zajít na faru (nikdy jsem tam nebyla) a říct svůj požadavek faráři (vůbec ho neznám a nikdy jsem ho neviděla). Bylo to ráno a tak jsem o tom řekla dceři. Vnímala jsem znovu radost, ale moje myšlení bylo velice proti, proto jsem ji žádala, aby mi připomněla, kdybych se k tomu – jít na faru a požádat – neměla. Tak jsem se seznámila s otcem M. Brhelem, který mne vyslechl a řekl mi, že nás bude víc a že začneme s přípravou na podzim.

V tu dobu jsme ve škole měli přednášky o liturgii. I v návaznosti na ně jsem pocítila velkou touhu být na bohoslužbě. Bohoslužbu považuji za velké privilegium, kterého se mohu účastnit.

Když o tom přemýšlím, tak tou největší překážkou pro mne byly moje vlastní předsudky a názory, o nichž jsem ani pořádně nevěděla, kde jsem je vlastně vzala. Moje obrácení mělo obrovský dopad na moji tehdejší rodinu. Nejen na můj život. S tímto jsem se později vyrovnávala, a to nakonec i ve své diplomové práci. Na druhou stranu mi to pomáhá rozumět lidem, kterým křesťanství přijde jako povídačka a církev chápou pouze jako organizaci s velmi špatnou pověstí. Měla jsem to stejně, proto jim rozumím. Abych řekla pravdu, jsem za ty „překážky" Bohu vděčná. Naučila jsem se, že když mi za ně nejde poděkovat, tak prosím Boha, abych za ně dokázala upřímně poděkovat. A co pro mne je a zůstává překážkami na mé cestě k Bohu? To je legrační nebo smutné, podle vašeho naturelu, ale vlastně stále to samé. Moje vlastní nevědomost, předsudky a názory (smích – můj naturel :-)).

Ani neumím vypovědět, jak moc jsem Bohu vděčná a všem lidem na své cestě. I Tobě, kdo ty řádky nyní čteš, vždyť jinak by tohle povídání nedávalo smysl.

Radka, pokřtěna v roce 2007

Na křesťanství mi přišlo atraktivní to, jak ho žili mí dosavadní přátelé, kteří mne okamžitě mezi sebe bezpodmínečně přijali a pomohli mi v těžké životní situaci. Změnili mě i můj život, který velmi obohatili. Díky tomu jsem se rozhodla, že tuto víru chci přijmout také.

Zavolala jsem spolužákovi z kurzu a požádala ho o pomoc. On mě vyslechl a nabídl mi pomoc tím, že mě pozval na spolčo. Tam jsem poznala tehdy jeho přátele, kteří od té doby jsou i mými přáteli. Moc si jich vážím a jsem ráda, že je mám.

Tou překážkou jsou stále nekončící těžké životní zkoušky a utrpení, které se snažím přijímat, překonávat a snášet. Není to vůbec snadné, je těžké neptat se „PROČ"!, a navíc už to trvá moc dlouho. V bibli je přitom napsáno, že je čas plakat a čas smát se a radovat. Snažím se věřit tomu, že jednou v mém životě bude mít místo i ta radost.

Martin, pokřtěn v roce 2017

Co mě lákalo? Těch věcí určitě bylo víc...

- vždycky mě brala datace „léta Páně", má to jistý šmrnc... zkrátka a dobře, vždy se mi líbila estetická a historická stránka církve. S tím pravděpodobně souvisí i kulturní klišé – vždycky jsem cítil jistou slabost pro „katolické" národy a pro jejich kulturu. A to i pomýlenou (my Italoameričané jsme sice momentálně ve válce gangů, ale to neznamená, že nedorazíme na křtiny...)

- většina věřících a zejména katolíků kolem mě tak nějak... „svítila". Jako kdyby opravdu byli trochu z jiného světa. Zároveň mě fascinovalo, jak se jim často nedaří od Boha utéct – mohli být „odpadlí" po mnoho let či desetiletí, ale stejně na nich bylo poznat, že mají život jaksi poznamenaný (Bruce Springsteen, Martin Scorsese, Roger Ebert)..., jako by skutečně existovala jakási pečeť...

- jakýsi podivný (snad) pomýlený obdiv ke kněžím, který mě jako ateistu donutil uznat toto povolání jako v zásadě potřebné a nevděčné, po konverzi ze mě učinilo smrdutého triumfalistu a klerikalistu (za což se doposud nestydím)

- fakt, že i z prostého brouzdání Wikipedií o nauce a praxi církve se dá přijít na to, že to všechno jaksi dává smysl, vždyť na tom pracovali lidé tisíce let..., ale přitom je to tak bizarní..., tak složité, že do hlubin nikdy zcela nepronikneme, a přitom tak primitivní, že se to vlastně ani nedá nepochopit...

- má touha po narativu, který by byl větší než svět. Protože pokud mi někdo naznačí, že ten největší zápas se odehrává v člověku, zápas větší než nebe a hvězdy, pak mi nezbývá než na to kývnout. Nebo, slovy Grahama Greena,

touha po náboženství, které by mi dalo dostatečnou možnost poměřovat mou zkaženost.

Překážkou na cestě? Jen má vlastní hříšnost, jako vždy. Dobře, prozaičtější odpověď – zpočátku byl problém, co si pomyslí ostatní. Zkrátka a dobře, nelze začít být zapálený pro Krista, aniž by člověk nespálil prakticky všechny mosty a nevydal se všanc odsudkům – „ten blázen". Úzkosti a strach a deprese, ty člověka dokážou paralyzovat. Sebeuspokojení a klid zaměří člověka na vlastní pupek a velmi vábivě ho přimějí zapomenout na Boha.

Milan, pokřtěn v roce 2017

1. Atraktivní mi přišlo, že si v kostele člověk může odpočinout od dnešní uspěchané doby a načerpat spoustu sil do nadcházejícího týdne. Kázání, které má pan farář, je velmi inspirativní a může z něho čerpat každý, třeba i nevěřící člověk. Myslím si, že návštěva mše svaté může na rodiny s dětmi zapůsobit i velmi výchovně.

2. Jednou v neděli mi manželka (tehdy ještě přítelkyně) nabídla, jestli s ní nechci jít do kostela. Já nikdy předtím v kostele nebyl, ale zajímalo mě to, tak jsem souhlasil. Na první mši jsem se necítil moc příjemně. Nevěděl jsem, co v jakých okamžicích dělat, kdy a proč vůbec si kleknout. Od první chvíle mě ale zaujalo kázání pana faráře. Právě kvůli tomu jsem začal kostel navštěvovat pravidelně. První krok, který vedl k mému pokřtění, byla moje svatba. Svatební přípravy s panem farářem se mi moc líbily, a tak jsem pokračoval s přípravami na křest.

3. Zpočátku jsem měl pochybnosti, jestli přípravy na křest vůbec podstoupit. Ale jak se křest přibližoval, vše mi najednou přišlo víc a víc přirozené. Určitou překážkou byla a zřejmě stále je zpověď, ale snažím se na tom pracovat a myslím si, že je to velice důležitá věc pro každého.

Anna, pokřtěna v roce 2017

Mám-li být upřímná, zpočátku mi na křesťanství nepřipadalo atraktivní zhola nic. Moje neinformovanost a dobrovolná zabedněnost vedla k tomu, že jsme se při častých konverzacích o křtu (tehdy ještě pouze křtu mého manžela) doma nejednou pohádali. Postupně jsem musela neochotně přiznat, že některé věci dávají smysl a že bych se možná i z hlediska korektního používání protikřesťanské argumentace měla v této oblasti více vzdělat. Se čtením literatury a sledováním a poslechem různých pořadů přišla fascinace hloubkou a jakousi chaotickou systematičností jednotlivých oblastí křesťanského života a nauky. Uvědomila jsem si, že prázdné a dosud mrtvé místo tam, kde by se měla nacházet a prožívat spiritualita, se postupně zaplňuje a že právě odsud proudí nesmazatelná a ryzí radost, kterou jsem dříve nepoznala (a bez milosti ani nemohla poznat). Pochopila jsem, že kromě pokoje duše je mi nabízen také ideál, na který mohu pohlížet a snažit se o něj, mít konečně nějaké vodítko k tomu, jak žít a kam směřovat a přestat být ztracená ve zvráceném hod-

notovém žebříčku moderního světa, který mě v minulosti nemálo poznamenal. A poslední věcí, kterou bych uvedla jako velmi lákavou, je možnost naučit se prožívat sebedůvěru a pokoru v pravém a správném slova smyslu, pochopit, že se v žádném případě nevylučují, nestydět se sama za sebe, zbavit se nenávisti k sobě i druhým a naopak poznat, co je nesentimentální a patosu prostá láska. Je toho ale mnohem více.

Množství věcí, které jsou pro mě problematické, je obrovské. Necítím se jimi však zatím, možná ve své přetrvávající naivitě novokřtěnce, být ani v nejmenším odrazována. Patří mezi ně zahlcenost různými informačními zdroji a návody k duchovnímu životu, pocity trapnosti při (zejména společné) modlitbě, silné ozvy a svody někdejšího sekulárního smýšlení a minulosti, strach z názoru ostatních na mou víru a také obavy z budoucnosti, pokud setrvám v životě v souladu s křesťanskými principy, jejichž realizace je pro mě stále místy nepředstavitelná a v základu neslučitelná s takzvaným normálním životem. Nicméně neusiluji o život normální, nebo dokonce pohodlný a úspěšný, ale o život s Kristem, a proto jsem odhodlaná s laskavou pomocí Otce pokračovat ve svých, často směšných, snahách.

Klára, pokřtěna v roce 2019

Na začátku mé cesty k Bohu jsem byla fascinovaná kostelem, příjemným průběhem mše a přijetím do společnosti. Později přicházely pocity štěstí z maličkostí, protože jsem si uvědomila, že jsou to zázraky od Boha, a další změny v mém životě. Nejvíce atraktivní je pro mě stále to, jak lidé vyjadřují lásku k Bohu. Překážkou pro mě byl strach, že se nedokážu vžít do života věřících, chození do kostela, modlení, snaha o růst a vzdělávání se ve víře. To ovšem po nějaké době pominulo, pochopila jsem, že nemám čeho se bát.

Děkujeme všem, kteří byli ochotni jít se svojí „kůží“ na trh a věnovali nám své osobní vzpomínky, zážitky, rozhodnutí a čas.

Odpovědi sesbírali A. Navrátilová a ET

Diecézní setkání dětí

8. 6. 2019 v Hradci Králové

Chtěli bychom pozvat děti na „výlet“ do Hradce Králové, kde je pro ně a jejich doprovod přichystáno Diecézní setkání dětí. Tématem budou misie. Přesný program ještě není uveřejněný. Setkání probíhá tak, že je vytvořeno několik stanovišť, která můžete podle svého uvážení navštívit a plnit na nich úkoly, a tím se zapojit do celodenní hry. Vyvrcholením setkání je společná mše sv. s biskupem.

Ptáte se: „Kdo je to biskup?!“ – Nejprve se zeptejte rodičů, zda to vědí. (Biskup je v katolické církvi nejvyšší představitel diecéze.)

Ptáte se: „Co je to misie?“ – Vzpomenete si, jak jsme v adventní době kreslili pohlednice a výtěžek poslali dětem, které se nemají tak dobře jako my? (Misie je šíření křesťanské víry kázáním a jinými prostředky.)

POKUD BYSTE SE CHTĚLI ZÚČASTNIT A RODIČE VÁM DOVOLILI JET, NEBO NEJLÉPE CHTĚLI JET S VÁMI, PŘIHLASTE SE DO 19. KVĚTNA U PANÍ KLIMEŠOVÉ NEBO PANÍ NAVRÁTILOVÉ.

Potřebujeme zjistit zájem už hodně dopředu, abychom zajistili dopravu. Děkuji za pochopení.

Vzpomínka na setkání minulé:

Před dvěma lety jsem se s několika dětmi a jednou maminkou tohoto setkání zúčastnila a dětem se program líbil, byl zajímavý a potkali jsme se i s jinými dětmi z diecéze. Domů jsme si vezli ovečku, abychom si mohli uvědomovat, že Hospodin zná každého z nás jménem.

Anna Navrátilová

Počtěte si: Taktika zla odhalena

C. S. Lewis – Rady zkušeného ďábla

Tato drobná knížečka je souborem fiktivních dopisů, které posílá zkušený ďábel svému synovci, který s řemeslem pokušitele začíná. Z jejich perspektivy jsou události vyprávěny, takže oním Nepřítelem, který je v ukázce zmiňován, není nikdo jiný než Bůh sám. Kniha se moc dobře čte, protože má krátké kapitoly a je nesmírně poučná v tom, jaké taktiky zla na nás fungují a jak se jim popřípadě bránit.

Můj drahý Tasemníku,
Štípodraz mi řekl, že se Tvůj pacient seznámil s velice vhodnými lidmi a že se zdá, žes toho velmi slibně využil. Je to skvělé. Myslím, že by se měl stýkat přesně s takovými lidmi, jako jsou tito manželé ve středních letech, kteří ho navštívili v zaměstnání: jsou bohatí, elegantní, povrchně intelektuálští a velice skeptičtí ke všemu kolem sebe. Asi budou dokonce i trochu pacifisty – ne snad z morálních důvodů, ale z hluboce zakořeněného zvyku zlehčovat všechno, co se týká velké masy jejich bližních, a trochu také z čistě módního a salonního komunismu. To je skvělé. A, zdá se, žes dobře využil jeho sociální, sexuální a intelektuální marnivosti. Ještě mi o tom napiš. Dal jim Tvůj pacient dostatečně najevo, že k nim patří? Tím nemyslím jen „svými řečmi“. Smrtelníci dokážou naznačovat jakousi hrou pohledů, odstínem hlasu a smíchem, že patří do stejné společnosti jako ti, se kterými mluví. Takovou zradu bys měl obzvláště podporovat, protože on sám si ji ještě úplně neuvědomuje, a až pozná pravdu, těžko se s nimi dokáže rozejít.
Jistě mu velmi brzy dojde, že jeho víra je v přímém protikladu se vším, o čem se tak rád baví se svými novými přáteli. Myslím, že to nevadí, pokud ho dokážeš přesvědčit, aby si to stále odmítal přiznat. A to bude snadné – pomůže Ti jeho stud, pýcha, skromnost i samolibost. Dokud si to nepřizná, bude ve falešném postavení. Bude mlčet, když by měl mluvit, a bude se smát, když by měl být zticha. Dá najevo (nejprve jen svým chováním, pak i slovy) všechny možné cynické a skeptické postoje, které mu vlastně nepřísluší – ale pokud si s ním správně pohraješ, jeho postoji se stanou. Všichni lidé se postupně stávají tím, za co se vydávají. To je základní poučka. Ale dobře se připrav na Nepřítelův protiútok.
Především musíš co nejvíce oddálit ten okamžik, kdy si pacient uvědomí, že to nové potěšení je ve skutečnosti pokušením. Asi se Ti to bude zdát těžké, když Nepřítelovi služebníci už dva tisíce let kážou o „Světě“ jako o jednom ze základních pokušení. Ale v posledních desetiletích se o tom naštěstí skoro nemluví. V moderní křesťanské literatuře se sice hodně (skutečně častěji, než bych si přál) píše o Mamonu, ale velice málo o Světských Marnostech, Výběru Přátel a o Hodnotě Času. To všechno by Tvůj pacient označil za „Puritánství“ – a tady bych rád poznamenal, že hodnota, kterou jsme tomuto slovu dali, je jedním ze skutečných triumfů posledního století. Jeho zásluhou zachráníme každý rok tisíce lidí před sebeovládáním, cudností a střízlivostí.

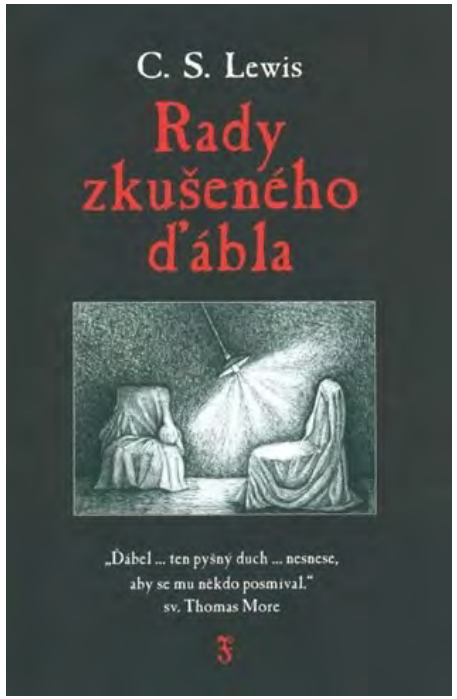

Ale Tvůj pacient určitě jednou pochopí, jaká je skutečná povaha těch jeho nových přátel. Pak se budeš muset rozhodnout podle jeho inteligence. Pokud je dostatečně velký hlupák, pobídni ho, aby žil dvojím životem (znal jsem mnoho lidí, kteří to dokázali). V každé společnosti se nejen bude přetvařovat, ale také z něho skutečné bude někdo úplně jiný. – Pokud to nepůjde, zkus rafinovanější a zábavnější metodu. Přesvědč ho, aby si uvědomoval se skutečným potěšením, že si ty dvě strany jeho života vzájemně odporují. Přitom využij jeho ješitnosti. Ať v neděli klečí vedle zelináře a má radost z toho, že ví, že zelinář by nedokázal pochopit ten uhlazený a posměvačný svět, ve kterém on žil v sobotu večer, a naopak: Ať má ještě větší požitek z obscénních a rouhavých řečí, které při kávě vede se svými obdivuhodnými přáteli, protože on ví, že v něm existuje jakási „hlubší“, „duchovní“ stránka, kterou by oni nedokázali pochopit. Jistě to chápeš: na jedné straně se stýká se svými světáckými přáteli, na druhé straně se zelinářem; on sám je úplný, vyvážený a složitý člověk, který je všechny převyšuje. Takto bude současně zrazovat alespoň dvě skupiny lidí a přitom bude místo hanby cítit trvalý spodní proud sebeuspokojení. A pokud selže všechno ostatní, přesvědč ho navzdory jeho svědomí, že má v té nové známosti pokračovat už proto, že těm lidem jaksi „prospívá“ tím, že pije na jejich účet a směje se jejich vtipům – a kdyby se s nimi rozešel, bylo by to „snobské“, „nesnášenlivé“ a (samozřejmě) „puritánské“. Také se ovšem postarej o to, aby s nimi ztrácel víc času, než si může dovolit, a aby zanedbával svou práci a svou matku. Ta začne žárlit a bude si o něho dělat starosti, on se jí bude stále více vyhýbat a chovat se k ní hrubě – a v jejich domácnosti skvěle vzroste nervozita.

Líbá Tě Tvůj strýc Zmarchrob

(Signatura knihy je D.282, ale za přečtení stojí všechny autorovy knihy.)

Kinematograf

Nástin žánrů – drama

Když si člověk vybírá, co by si tak mohl pustit za film, tak mnohdy rozhoduje to, na co má prostě chuť. Nerozhoduje se pro kvalitu, hloubku či spirituální přesahy, ale spíše si film volí jako něco k dokreslení toho dne, který právě žije. A tady se člověk zamýšlí nad tím, co od filmu očekává. Když jsme unavení dnem, kdy jsme řešili mnoho obtížných situací, tak by bylo nerozumné si večer pustit nějaká psychologická dramata či horory, které by nás dorazily. Namístě je spíše nějaký lehčí žánr, komedie, dokument například z přírody nebo nějaká detektivka, u které se nemusí moc přemýšlet. Film by nás měl tak nějak vždycky spíše pozdvihovat a zpříjemňovat či zpestřovat náš den. Film není bič na člověka a není třeba se stavět do pozice, kdy všechno musím vidět a žádný seriál mi nesmí uniknout.

Dnes bych se chtěl zastavit u dramatických filmů, možná právě proto, že zvláště v šedesátých letech tento druh české kinematografie proslavil naši zemi ve světě. Tento druh filmů si člověk pouští, když není úplně zničen, když se chce dozvědět něco o nitru člověka, když je připraven uskutečnit i určitou trýzeň, když podstupujeme osobní konfrontaci s postoji ve filmu předloženými. Dramata nás často provokují k tomu, abychom se zamysleli nad tím, jak je člověk složitá entita, a abychom se neuzavírali do jednoduchých konceptů, které by zapříčinily tvrdost srdce k tomu nevidět bídu druhého v různých oblastech žití.

Pokud se například podíváme na film Františka Vláčila Adelheid (1969), popisující život bezprostředně po druhé světové válce v pohraničí na severní Moravě, tak nevidíme černobílé postavy, které by nám ideologicky vysvětlovaly, kdo je dobrý a kdo zlý. Vidíme konkrétní živé osoby, které si žijí svá dramata osobní i ve vztahu s lidmi, do kterých mnohdy projektují to nejhorší ze skupiny lidí, kteří jim v minulosti ublížili. A do tohoto vstupuje člověk Viktor Chotovický (Petr Čepek), který tak nějak přemýšlí jinak. Není v pasti černobílého myšlení, které se mu mnozí snaží předestřít. I když se stává nepochopeným exotem, vidí v druhém vždy člověka s jeho velikostí, i když tato velikost je vláčena bahnem. Člověk si vždycky může vybrat, zda druhého chce a priori milovat, nebo nenávidět. První postoj je otevřený pochopení a porozumění, druhý je uzavřený do sebestřednosti a rádoby porozumění je možné, jen když se nám to vyplatí. Takovéto a mnohé další úvahy lze při sledování nebo i po závěrečných titulcích nechat proudit v hlavě.

Zvláště dramata jsou specifická tím, že vyžadují „komunikaci“ s divákem. Pokud k ní nedojde, tak se nám mohou zdát neakční, nudná či banální. Pokud však já dokáži do filmu vstoupit s tím, čím jsem a co jsem zažil, tak dramata mohou dobře sloužit k tomu, abychom se na některé události svého života podívali třeba i jinak. Film je určitý vnější vliv, který může a měl by spustit vlastní recepci toho, s čím jsme se setkali. Film se dotváří v naší hlavě a otevírá nám nové světy. Stejně tak jako každé skutečné umění. Časem se začnou objevovat filmy, které s námi skutečně zatřásly, možná nám i rozbijí vnímání reality, ale pokud film nenecháme skončit titulky a neseme ho zbytek dne či několik dnů v hlavě, tak nás o mnohé obohatí. Možná právě proto říkám, že filmy se člověk nesmí přesytit, protože pak se buď stane konzumentem bez interakce, nebo člověkem, který jen řekne, že realita je složitější.

Film, pokud je dobrý, a dramata zvláště, musí v hlavě diváka doznívat, musí vzbuzovat zájem o život a motivovat k tomu, aby stále více putoval do středu své bytosti a tam v tichu přebýval s tím, který je Cesta, Pravda a Život. Odhazovat předsudky a vstupovat do reality Boží, která se svým neomezeným milosrdenstvím vylévá do celého světa.

Dávejme si pozor na manipulativní filmy, které nám realitu zužují. Které nám říkají: tenhle postoj je chvályhodný a tento ne. To jsou mnohdy schémata, která jsou velmi vhodná pro děti, ale dospělí jsou schopni něčeho víc. Nenechme se lapit do okovů názorových skupin a tam se nechlácholme. Sami zápasme své boje, jsme lidé, jsme všichni schopni na bojišti svého srdce nacházet sami sebe a následně se z lásky k druhým sebe zříkat. A i filmová dramata nám mohou nechat zakusit tuto lidskou důstojnost, která není pravolevá, ale je krystalicky má a utvářená v milosti Boží.

Kdybych měl dát nějaký tip na film, tak v následujících dnech bych upozornil na československé drama Boxer a smrť (1962), které bude vysíláno na ČT art 13. 5. ve 22:30. Doporučuji si ho nahrát, abyste pak otci Tomášovi nespali v neděli v kostele.

P. Ondřej Špinler

Víra je dar a ne každému byl dán, ale to neznamená, že ti druzí jsou horší

Rozhovor s Marcelou Vraspírovou

Když člověk vejde do prostor Galerie Vysočina, ocitá se rázem v oáze klidu, často ostře kontrastující s ruchem trhů na náměstí před ní. V této oáze Vás uvítá velice příjemná, usměvavá a velice laskavá dáma jménem Marcela Vraspírová. Právě s ní si budu povídat o její cestě k víře a o její práci v TV Noe.

V: Ty jsi praktikující věřící. Vyrůstala jsi ve víře?
M: Ve víře jsem úplně nevyrůstala, ale zároveň to nepovažuji za nějaký životní handicap, ať už u mne nebo u kohokoliv jiného. Vyrůstala jsem v ateistické rodině, maminka byla učitelkou v mateřské školce a tatínek projektantem. Ale myslím si, že byť nás rodiče nevychovávali ve víře jako takové, dali nám slušný základ do života a že mě i moji sestru vychovali v duchu možná „občanského desatera“ – tedy jakési paralely Desatera Božího.

V: Jak ses k víře dostala?
M: Moje cesta k víře byla hodně zajímavá, hodně trnitá, a hlavně hodně dlouhá. K víře jsem se dostala jako malá holka, ale nebyla jsem k ní přímo vedená. Tohle semínko ve mně nať ukla moje babička. Jako malá jsem u ní objevila dřevěnou krabičku s různými upomínkami a moc jsem stála o to, aby mi o těch „krásnostech“ vyprávěla. A tak mi vyprávěla o všech těch svatých obrázcích, o tom, jak chodili na poutě a tak. Tehdy mě to ale zajímalo spíš stran zážitků a atmosféry starých časů. Že by tam mohlo být to semínko víry, to jsem tak vůbec nebrala a babička mě k tomu ani nijak nevedla, i když by dnes byla možná ráda, že to semínko víry zasela právě ona. Koloběh věcí příštích šel potom tak nějak spontánně, aniž by do toho někdo z lidí zasahoval. V podstatě jsem si prožila svých čtyřicet přípravných let s vírou, plných hledání, tápání, otázek, pochybností, odpovědí, radostí, zklamání, mnohdy i strastí a těžkých životních situací, a to vše mě dovedlo k rozhodnutí nechat se po čtyřicítce, ve zralém věku pokřtít. S konečnou platností jsem si uvědomila, že když zajdeme až na podstatu všech věcí, tak za nimi musí stát „Něco“, co přesahuje lidský rozum. Jedním dechem mne ale v té souvislosti napadá myšlenka, kterou mi předala jedna moje milá přítelkyně Anička Macková, moderátorka Rádia Proglas: Víra je dar a ne každému byl dán, ale to neznamená, že ti druzí jsou horší.

V: Pociťovala jsi na své cestě nějaké impulsy „shůry“?
M: Jak už jsem říkala, ta cesta byla hodně silná a hodně dlouhá (a stále není u konce)… a impulsů přicházela spousta. První takový přišel v osmnácti letech, kdy jsem chodila na přípravu ke křtu ke starému panu faráři, který ale před tím, než jsme přípravu dokončili, zemřel. Do péče mne převzal kaplan. To byla ale tehdy setkání plná rozporuplných pocitů. Tehdy jsem se s tím nedokázala porovnat a přípravu jsem ukončila. Když na to zpětně pohlížím, vše bylo a je, jak má být. Dnes vím, že jsem k tak důležitému kroku nebyla připravená a dostatečně vyzrálá.
Pod duchovním vedením jsem se po letech na křest připravovala přes dva roky a byla jsem pokřtěna na Bílou sobotu v roce 2013. A pak měly události rychlý spád. Možná mi bylo líto, že příprava končí, a měla jsem intenzivní potřebu „jít dál“. Dva dny po křtu jsem se rozhodla podat přihlášku na teologickou fakultu. Jednou z podmínek přihlášky bylo i potvrzení o křtu…, což jsem zjistila až následně…, tedy kamínky mozaiky se pod nějakým smysluplným a vlídným vedením začaly seskládávat dohromady.

V: Ty tedy studuješ teologii?
M: Studovala jsem. Složila jsem státní zkoušky a zbývá mi „jen“ dopracovat a obhájit diplomovou práci na katedře církevního práva. Po státnicích jsem si dala chvilku pauzu, byly jiné náročné povinnosti, teď se s radostí pustím do dokončení diplomky.

V: Jeden bohoslovec, když jsem se ho kdysi ptal, proč lidi, kteří nejdou do semináře nebo do nějakého řádu, studují teologii, mi řekl: „To bych taky rád věděl.“ Proč jsi se tedy teologii rozhodla studovat ty?
M: Já jsem na ta studia šla pouze z vlastní potřeby a kvůli vlastnímu naplnění. Nic mě do toho nenutilo, netlačilo. Naopak z mého okolí přicházely úsměvné reakce: v tomhle věku ještě studovat a ležet v knihách? Ale bylo to něco, co mě tak neskutečně naplňovalo, že jsem nad tím ani nepřemýšlela, byla to naprosto spontánní volba.

V: Bylo vás v ročníku víc, kteří byli na studiích ze stejných pohnutek jako ty?
M: V našem ročníku jsem s takovými pohnutkami byla jediná, což mě i trochu překvapilo. Ostatní spolužáci většinou pracovali v nějaké duchovní, křesťanské, církevní oblasti a potřebovali si doplnit vzdělání a titul. Já jsem šla studovat zcela pro své naplnění.

V: Pojďme trochu odlehčit téma a podívat se na oblast, odkud tě může znát širší okruh lidí, a to je TV Noe. Jak ses k moderování v TV Noe dostala?
M: Jako slepý k houslím. Za moje působení v televizi Noe může vlastně moje studium. Když jsem se jednou pozdě večer připravovala na státnice, pustila jsem si jako kulisu TV Noe. A mezi pořady na mě vyskočila upoutávka, která říkala něco ve smyslu: Staňte se našimi kolegy, posilte náš moderátorský tým. Vrátila jsem se k učení, ale asi za hodinu na mě tahle upoutávka vyskočila znova. Pak už jsem televizi vypnula, ale ta věta se mi v hlavě vracela pořád. To mi bylo divné, protože se mě ještě nikdy žádné „reklamy“ nedotkly. A bylo to tak silné, řekla bych až volání, že mi to nedalo, a ještě ve dvě hodiny ráno jsem si zapnula počítač a nalistovala stránky TV Noe, kde jsem si našla požadavky na pozici moderátora. Řekla jsem si, že za tu zkušenost to stojí, tak jsem přihlášku napsala a odeslala. Za dva dny mi přišla pozvánka na konkurz a tři dny po konkurzu mi došel dopis, že jsem uspěla a TV Noe mi nabízí spolupráci.

V: Jak vypadá tvůj běžný den v TV Noe?
M: Přiznám se, že ráno musím vstávat hodně brzy, protože dojíždím autem až do Ostravy. V televizi mě čeká necelá hodinka v maskérně, pak si krátce promluvíme s redaktorem, resp. režisérem, který se mnou ten den spolupracuje a vysílání řídí, doladíme poslední detaily, někdy i podstatné aktuální změny a jde se vysílat. Je před námi celý den náročné, ale krásné práce. Po práci se vydám na dvousetkilometrovou cestu zase domů. Po každé poděkuji Pánu Bohu, že mě provázel, dopřál bezpečnou cestu, smysluplnou práci a hezký den.

V: Témata k pořadům dostáváte předem připravená?
M: U nás je to trochu jinak než na jiných televizních stanicích. Tam na přípravě témat a pořadů k vysílání pracuje tým redaktorů a asistentů, a moderátor obsah „pouze“ reprodukuje divákovi. To u nás není. U nás, a toho si moc vážím, je moderátorům dána veliká důvěra a svým způsobem volná ruka, kdy si jednotlivá témata a skladbu celého vysílání připravujeme sami. To je na jednu stranu nesmírně náročná práce, ale na druhou stranu je to velice obohacující, protože si musím ke všem tématům vše podrobně nastudovat, připravit a oslovit hosty, komunikovat s nimi, připravit celé vysílání včetně obrazových vstupů, hudby…, a když to pak všechno dobře dopadne, tak je to moc fajn pocit – pro všechny.
Občas se stanou i překvapení, jako že se mi při vysílání vypne počítač. Kolegyni zase při živém vysílání vzplál adventní věnec. Pokud se vysílá naživo, jsou to někdy úsměvné a někdy i perné chvilky, člověk musí být připraven na všechno.

V: Vzpomínáš ráda na nějakou konkrétní osobu, se kterou jsi dělala v televizi rozhovor?
M: Ráda vzpomínám na všechny, se kterým jsem díky Televizi Noe kdy komunikovala a setkala se s nimi. V paměti mi třeba hodně utkvěl zambijský kněz jménem Gerald Daka, se kterým jsem vedla rozhovor k projektu Kontejner pro Zambii. Byl to nesmírně pozitivní člověk a od první chvíle, co se ve studiu objevil, z něj vyzařoval nesmírný klid, pokoj, radost, pozitivita, byl nesmírně vlídně naladěný a stále se usmíval. Ta atmosféra se pak rozhostila po celém studiu. I když, ona je tam taková stále, tehdy byla ale ještě silnější.
Díky tomuto setkání jsem měla možnost hlouběji proniknout do problematiky charitního díla pro Afriku, zejména tedy pro Zambii, která je jednou z nejchudších rozvojových zemí, 60 % lidí zde žije pod hranicí chudoby a 17 % lidí je nakaženo virem HIV. Na druhou stranu je to jedna z mála afrických zemí, která nikdy nepoznala válku. Je to na černém kontinentu jedna z nejpřátelštějších zemí. A to z Geralda Daky sálalo každým coulem. Byla to nesmírně cenná zkušenost.

Za čas a odpovědi poděkoval
Václav Větrovský

NOE
TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

Na květen se připravuje beseda pro občany Poličky a blízkého regionu s Petrem Kudelou, zástupcem ředitele TV Noe. Ten by rád přijel a seznámil zájemce s činností, fungováním, vysíláním Televize Noe, přiblížil atmosféru, zodpověděl dotazy apod. Bližší informace budou zájemcům včas dodány.

Svatý Jan Nepomucký

Světec máje; svátek 16. května

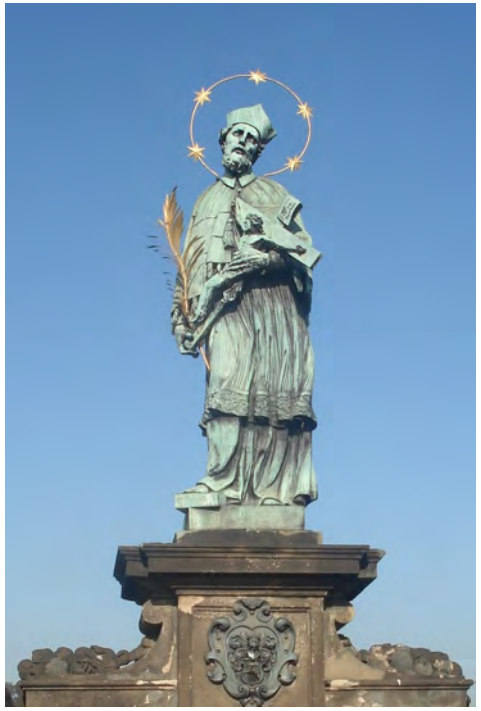

Jan či Johánek z Pomuka se narodil mezi roky 1340 a 1350 v Pomuku (dnešním Nepomuku) a zemřel 20. března 1393 v Praze. Byl generální vikář pražského arcibiskupa, později uctívaný jako svatý Jan Nepomucký, mučedník katolické církve a jeden z českých zemských patronů. Blahořečen byl 31. května 1721 a svatořečen 19. března 1729. Pochován je v katedrále svatého Víta, Vojtěcha a Václava v Praze.

Roku 1683 byla na pražském mostě, nyní Karlově, v místě, kde byl 20. března 1393 shozen do Vltavy, vztyčena bronzová socha Jana Nepomuckého od Jana Brokofa podle modelu německého sochaře a malíře Matthiase Rauchmüllera (1645–1686).

Od roku 2009 je socha slavnostně zdobena na Svatojánských slavnostech Navalis, které se konaly vždy 15. května v předvečer svátku tohoto světce na tzv. vigilií již od roku 1715. Procesí z katedrály se zastavuje na Karlově mostě u sochy sv. Jana, kde je za přítomnosti pražského arcibiskupa vykonána pobožnost.

K poctě tomuto světci se v Poličce na náměstí u radnice nachází socha sv. Jana Nepomuckého, jejímž autorem je sochař Jiří Pacák. Byla zhotovena na objednávku poličského měšťana Václava Tichého roku 1727, kdy světec byl uctíván ještě jako blahoslavený.

K poctě tohoto světce je postavena také kaple u parku na Horním Předměstí, zbudovaná r. 1952 jako náhrada za kapli, která stála nedaleko, v prostorách dnešní křižovatky, pocházela z 18.–19. století, byla oboustranná, zepředu zasvěcena sv. Prokopu a zezadu sv. Janu Nepomuckému.

Z poličských pověstí

O soše Jana Nepomuckého u radnice

(I. dle Mil. Bureše, II. dle místního vyprávění upravil Jaroslav Vorlíček)

I.

Hloupý Honza, kterého poslala máma prodat domácí plátno do města, neměl na ně nikde kupce. Když už se vracel z náměstí, zastavil se u sochy sv. Jana a vida, že svatý natahuje ruku, jako by měl zájem o plátno, obalil mu Honza paži plátnem a dožadoval se zaplacení. Obdarovaný však stál nepohnutě a k placení se neměl. Po nějakém čekání si myslel mladík, že pán třeba nemá peníze a že jej vyplatí později. S tím odešel domů. Máma se doma ptala po penězích, když plátno u Honzy neviděla. Vypravoval jí, že jednomu pánovi nechal plátno na ruce a že mu snad zaplatí. Máma synovi vyhubovala a poslala ho hned do města, aby buď přinesl peníze, nebo zpátky plátno. Honza žádal na pánovi u radnice zaplacení, upomínal ho, hrozil, že na něho pošle mámu. Když domluva nepomáhala, cloumal s rukou sochy, aby se domohl náhrady. Ruka se však utrhla a z její dutiny se vysypaly stříbrňáky, které tam měšťané otvorem vkládali na opravu sochy. Honza nelenil, sesbíral stříbro do čepice a s radostí upaloval domů. Máma se divila, jak výhodně a dobře Honza plátno zpeněžil.

II.

Na dolní straně náměstí míval krám starší mládenec Václav. Žil sám, neměl pro koho šetřit, ale na peníze byl opatrný a moc nerad slevoval z ceny zboží. Tenkrát ještě nebyly pevné ceny, někdy prodávající zboží trochu nadcenil, aby mohl kupujícímu, dožadujícímu se slevy, něco slevit. Ale u Václava často nevedlo smlouvání o nižší cenu k cíli. Obchodník chválil své zboží, dokazoval, zač je koupil, uváděl i svůj skrovný výdělek a nemínil zákazníkovi stanovit cenu mírnější. Ale přece jen chtěl prodavač uskutečnit prodej a dosáhnout výdělku a přitom neodradit kupujícího. Někdy, když jednání o cenu dlouho trvalo, vyšel kupec před krám, pohleděl k soše k radnici a ptal se: „Co říkáš, svatý, mám slevit? Dej mi znamení, abych věděl, co mám dělat.“ Někdy se stalo, že svatý přikývl, aby mládenec slevil, ale to prý bývalo velmi zřídka. Kupec byl na peníze opatrný.

dvoustranu připravil Mirek Andrle

Pro chytré hlavičky

Hádanka

Nebyla pokřtěna a byla spasena.

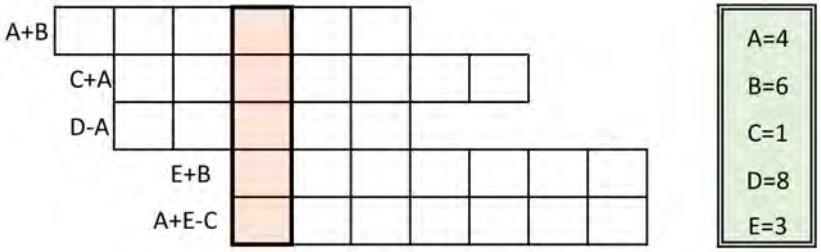

4. Místo putování izraelitů po čtyřicet let / 5. Patron hasičů / 6. Maminka Jana Křtitele / 9. Patron pilotů a řidičů / 10. Kde se narodil Pán Ježíš

Pravidelnosti a nepravidelnosti

Společenství ve farnosti

Schůzky mladších dětí: 11. a 25. 5. sraz ve 14:00 na náměstí
Schůzky starších dětí: 3.–5. 5. víkendovka
Společenství mladých: 4.5.. v 19:00 na faře
Ministrantské schůzky: 4.5. a 25.5. v 9:00 na faře
Teologický klub: 11.5. v 19:00 na faře
Setkávání seniorů: středa 15. 5. v 16:00 na faře
Příprava na 1. sv. přijímání: 5. 5. v 16:00 na faře pro děti i rodiče
1.6. ve 14:00 svatá zpověď a poté agapé

Sbírky minulý měsíc:

	Polička	Pomezí
7. dubna 5. postní na opravu varhan u Michaela	24 400 Kč	3 073 Kč
14. dubna Květná neděle		
Na pastorační aktivity v diecézi	10 303 Kč	3 564 Kč
21. dubna Zmrtvýchvstání Páně pro farnost	14 376 Kč	4 875 Kč
28. dubna 2. velikonoční Božího milosrdenství	11 092 Kč	3 936 Kč
Postní almužna - adopce nablízko	26 019 Kč	

Mimořádné sbírky příští měsíc:

12. 5. Na kněžský seminář a formaci bohoslovců
2. 6. Na opravu kostela sv. Jakuba

Všem dárcům ať Pán Bůh odplatí.

Májové pobožnosti

Ve středu a v pátek v 18:00 přede mší sv.

5. 5. v 18:00 u kaple P. Marie v Liboháji (vede mládež)
12. 5. v 18:00 kostel sv. Michaela (vedou senioři)
19. 5. v 15:00 kaple P. Marie na Baldě (vedou farníci z Pomezí)
26. 5. v 18:00 kaplička P. Marie na Jelínku (vedou mladí manželé a děti)

Rozpis bohoslužeb

Neděle 5. 5. 3. neděle velikonoční	7:30 M: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za Františka Pospíšila, živé a zemřelé členy rodiny Pospíšilovy a Terenovy 10:30 M: na poděkování za 75 let života a za rodinu, za manžela Františka Vávru, jeho bratra Zdeňka, oboje rodiče a rodinu Vraspírovu
Úterý 7. 5.	7:00 K:
Středa 8. 5.	18:00 M: za živé a zemřelé členy rodiny Bidmonovy
Čtvrtek 9. 5.	15:30 LDN:
Pátek 10. 5.	15:30 P: 18:00 M: za rodiče, za Antonii a Františka Jelínkovy, syna Františka a strýce Jana
Sobota 11. 5.	18:00 M: na úmysl dárce
Neděle 12. 5. 4. neděle velikonoční	7:30 M: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: 10:30 M: za nově pokřtěnou Terezku
Úterý 14. 5. sv. Matěje	7:00 K:
Středa 15. 5.	18:00 M: za syna Luboše a Boží ochranu pro rodinu Čípovu
Čtvrtek 16. 5. sv. Jana Nepomuckého	15:30 LDN: za manžela, syna Zdeňka, rodinu Pletichovu a Pražanovu
Pátek 17. 5.	18:00 M: za Marii a Jana Lánského a živé a zemřelé z tohoto rodu
Sobota 18. 5.	18:00 M: za Ludmilu Vopařilovou, její rodinu a živé a zemřelé z toho rodu
Neděle 19. 5. 5. neděle velikonoční	7:30 M: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za rodiče Pechancovy, Šauerovy, živé a zemřelé z toho rodu 10:30 M: za rodinu Dittrichovu, Müllerovu, Popelkovu a Navrátilovu
Úterý 21. 5.	7:00 K:

Středa 22. 5.	18:00 M: za Svatého otce, biskupy a kněze, za mír a pokoj ve světě
Čtvrtek 23. 5.	15:30 LDN: za Miroslava Haupta, Marcelu Mikelovou a celý rod
Pátek 24. 5.	18:00 M: za živé a zemřelé členy rodiny Grundlochovy a Pospíšilovy a duše v očistci
Sobota 25. 5.	18:00 M: za rodiče, děti a sourozence
Neděle 26. 5. 6. neděle velikonoční	7:30 M: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za rodiče Švejdovy a dcery 10:30 M: za doktora Oškrdala, obojí rodiče a tetu Bertu
Úterý 28. 5.	7:00 K:
Středa 29. 5.	18:00 M: za Františka, Jiřího a Jindřicha Bulvovy
Čtvrtek 30. 5. slavnost Nanebevstoupení Páně	15:30 LDN: 18:00 M: za Jaroslava Macha a živé a zemřelé členy rodiny Lichtágovy
Pátek 31. 5. Navštívení Panny Marie	18:00 M: na poděkování za uzdravení
Sobota 1. 6. sv. Justina	18:00 M: za Josefa Křivku, manželku, dcery a vnoučata
Neděle 2. 6. 7. neděle velikonoční	7:30 M: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za rodiče Petržálkovy, živé a zemřelé členy rodiny 10:30 M: za požehnání Otce, sílu v Kristu a světlo Ducha pro závěr studia a zkoušky

Legenda: místa konání bohoslužeb
M: kostel svatého Michaela v Poličce
K: kaple na faře v Poličce
J: kostel svatého Jiří v Pomezí
E: evangelický kostel v Poličce
LDN: Léčebna dlouhodobě nemocných v Poličce
P: Penzion v Poličce